

F. t. l. vedr. straffeloven og visse andre love

melse kan eventuelt kombineres med et krav om, at de respektive særlove skal indeholde en henvisning til straffelovens § 289.

Udvalget finder, at en sådan generel formulering af § 289 er den mest hensigtsmæssige. Efter en samlet vurdering af fordele og ulemper ved at kombinere en sådan formulering med et krav om en henvisningsbestemmelse i særlovgivningen, anbefaler udvalget en løsning, hvorefter anvendelse af den foreslåede § 289 forudsætter, at der i den enkelte særlovsbestemmelse er en henvisning til straffelovens § 289. Dette er bl.a. begrundet i, at der herved udtrykkelig skal tages stilling til, om der er behov for at kunne anvende straffelovens overbygningsbestemmelser i forhold til den pågældende særlovsovertrædelse, samt at man herved undgår tvivl om, hvilke særlovsovertrædelser der kan henføres til den foreslåede § 289.

Der har ikke i udvalget været enighed om, hvilken strafferamme en ny § 289 bør have. 7 af udvalgets medlemmer finder det naturligt at bevare fængsel indtil 4 år som maksimalstraffen på området. En strafferamme på fængsel indtil 4 år i den foreslåede § 289 vil indebære, at der for et stort antal særlovsovertrædelser sker en fordobling af strafmaksimum, idet der i dag for disse overtrædelser vedkommende typisk er et strafmaksimum på fængsel indtil 2 år. En strafferamme på fængsel indtil 4 år vil omvendt også betyde en halvering af strafmaksimum for et mindre antal overtrædelser, der i dag henføres under straffelovens § 279 om bedrageri, hvor strafferammen kan gå op til fængsel indtil 8 år. Efter disse udvalgsmedlemmers opfattelse er der imidlertid intet grundlag for at antage, at denne sidstnævnte konsekvens vil ændre straffebestemmelsernes præventive virkning.

6 af udvalgets medlemmer foreslår et strafmaksimum, der svarer til straffelovens bedrageribestemmelse. Herved opnås, at groft bedrageri med hensyn til private og offentlige midler sidestilles med en strafferamme på fængsel indtil 8 år. Mindretallet henviser bl.a. til, at der i sager vedrørende selskabstømning, hvor der er sket domfældelse for skyldnersvig, jf. straffelovens § 283, er idømt straffe på fængsel i 6 år. Der bør efter mindretallets opfattelse ikke være forskel på strafansvaret i en situation, hvor man – som i selskabstømningssagerne – tilegner sig penge, der er til stede i et selskab til brug for betaling af skat, og en situation, hvor man på grund af urigtige oplysninger i selvangivelsen ikke afkræves betaling af skat. Mindretallet anser det endvidere for et uheldigt signal at fastsætte en lavere strafferamme end 8 år, da dette vil betyde en nedkriminalisering i forhold til de overtrædelser, der i dag henføres under § 279 om bedrageri.

6 andre udvalgsmedlemmer anbefaler et strafmaksimum på fængsel indtil 6 år. Det anføres, at dette vil være udtryk for en passende harmonisering med strafferammer for kriminalitet rettet mod private midler.

For så vidt angår de særlove, der fremover vil kunne indeholde henvisninger til straffelovens § 289, foreslår udvalget, at strafferammerne fastsættes til bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Udvalget har i den forbindelse peget på, at en naturlig konsekvens af at sidestille afgiftsovertrædelser med de traditionelle berigelsesforbrydelser er, at strafferammerne harmoniseres, jf. straffelovens § 285, der fastsætter normalstrafferammen for tyveri, underslæb, bedrageri mv. til bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Der henvises til betænkningens side 31-40, 45-49, 60-66 og 91-95.

2.2.2. *Straffelovens § 289 a*

Udvalget bemærker indledningsvis, at den strafferetlige regulering af svig rettet mod EU-midler, der er gennemført i straffelovens § 289 a med henblik på at ratificere EU-svigskonventionen, nødvendiggør en stillingtagen til, hvordan svig rettet mod nationale midler bør behandles i strafferetlig henseende. Det er udvalgets opfattelse, at offentlige midler – hvad enten der er tale om nationale midler, EU-midler eller en blanding heraf – bør have den samme strafferetlige beskyttelse.

Udvalget finder, at det vil være hensigtsmæssigt med en fælles bestemmelse, der regulerer både svig med nationale midler og EU-svig. Herved sikres, at alle offentlige midler får samme strafferetlige beskyttelse, og samtidig undgås problemer med at føre bevis for, at gerningsmanden havde kendskab til de pågældende midlers oprindelse.

Udvalget har nærmere overvejet, hvordan de nationale midler, der skal være beskyttet af den foreslåede bestemmelse, bør afgrænses.

Efter den nuværende formulering af § 289 a omfatter bestemmelsen »betalinger til eller udbetaling fra De Europæiske Fællesskabers budget eller budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber«. Det fremgår af den forklarende rapport, der er knyttet til konventionen, og af lovforarbejderne, at der hermed tænkes på told, afgifter, tilskud og støtte.

Udvalget finder, at bestemmelsen bør ændres, således at begreberne »told, afgifter, tilskud og støtte« anvendes i lovtæksten. Herved tydeliggøres, at ydelser i form af løn eller betalinger, der ydes som vederlag for tjenesteydelser, ikke er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde. Udvalget bemærker, at sådanne